

Ivon Jafali, autorka i voditeljka

Različitost mi je otvorila mnoga vrata

Autor: Katarina Sinđelić

Kada sretnete Ivon Jafali imate osećaj kao da ste je ranije upoznali, s tim što se toga ne sećate toliko dobro. To je isti onaj osećaj koji se javlja kada sretnete likove iz rijaliti šoa. Ovakvo osećanje je sasvim razumljivo, jer je Ivon doslovno odrasla na televiziji i nama pred očima.

Gledali smo je najpre u emisijama „Tinejdž TV“, „Videodrom“, „Demovizija“ ...onda i „Beograde, dobro jutro“, „Beograde, dobar dan“. Za nju kažu da je jedan od najprepoznatljivijih voditelja i simbola Televizije Studio B, ali i „amblem“ onog građanskog i dobrog duha Beograda koji ga čini metropolom. A baš tako i izgleda u svojoj trenutno aktuelnoj emisiji „Još uvek budni sa Ivon“.

- Sve te forme emisija sam želela i uvek sam imala priliku da kažem ovo hoću, ovo neću. Imala sam i sreću da ljudi koji čine urednički tim osećaju moj senzibilitet i usmeravaju me u tom pravcu. Na kraju se to svelo na kulturu i zabavu u našem gradu. Veoma sam ponosna što radim na beogradskoj televiziji i što sam uvek obrađivala teme koje i mene zanimaju i to je sloboda koja postoji na Studiju B i koju ne bih menjala ni za šta na svetu. Imala sam ponude da radim na drugim televizijama, ali u takvim situacijama moraš sebe da osetiš. Prelazak na drugu televiziju često može potpuno da te uništi i to je neretka pojava - priča Ivon Jafali.

Malo je onih koji žive u ovom gradu, a da nikad nisu izgovorili onu čuvenu „Beograd je veliko selo“. Smatraš li i ti da je prestonica izgubila građanski šmek?

- I dalje postoji jedan deo građanskog Beograda koji treba negovati. U poslednje vreme, Beograđani kao da su se povukli. Mnogi su tokom 90-ih prodavali svoje stanove, napustili su ga, jer jednostavno nisu mogli da podnesu sve ono što se dešavalo. Ne smemo da se predamo, moramo da negujemo prave vrednosti i prenosimo generacijske priče o ovom gradu. Beograd se proseljačio, svi pričaju da je to zbog ljudi koji su došli u ovaj grad, koji jednostavno ne žele da poštuju pravila grada i bahato se odnose prema njemu. I to je najizraženije u onom komunalnom smislu. Nemam ništa protiv raznih akcenata, to i čini metropolu. Volela bih da se ti pravi Beograđani, a pod njima ne podrazumevam samo one koji su ovde rođeni, konačno probude, i da prestanu da se povlače.

Beograd je bio i jeste glavni lik u tvojim emisijama. U kom periodu je svojim građanima nudio najviše?

- Uvek svi pričaju o tim sedamdesetim, osamdesetim godinama. Imala sam sreću da odrastem sa super beogradskom ekipom, zahvaljujući mojoj mami i osetila sam taj duh o kojem se

toliko priča. I zbog toga je moj omiljeni film Flojd, koji na pravi način priča o Beogradu. I to je period u koji bih uvek volela da se vratim. Mi smo nažalost imali svoju priču devedesetih.

Da li se i tebi čini da su se devedesete vratile?

- Definitivno. To je zato što smo se umorili od svega, naročito od obećanja. Opet su najveći problemi korupcija, bahatost... Ponovo nije bitno šta znaš i koliko znaš, već koga znaš. I to je poražavajuće. Nemamo više onu energiju, baš pre neko veće moj prijatelj Goran Jevtić je imao odličan zaključak na temu nezadovoljstva. Rekao je: „Kada smo bili mladi imali smo srce, a nismo imali pameti. Sada kada smo odrasli imamo pamet, a nemamo srce“.

Po mnogo čemu si drugačija od drugih, između ostalog i po poreklu. Da li ti je različitost više odmogla ili pomogla u životu i karijeri?

- Svakako mi je više pomogla i to od prvog kontakta sa televizijom. Tražili su drugačije dete za društvo Nikoli Koji u emisiji „Ključ za brave“. Tada je izbor pao na mene, šestogodišnju devojčicu, čiji je otac iz Zaira. Onda je usledio Videodrom, a želja Studija B bila je da imaju prepoznatljivo lice. Vrata su se otvarala, ali onda je na meni bilo da se iskazem i pokažem da nisu pogrešili pri izboru.

Iako si po profesiji glumica-lutkar, umesto pozorišta izabrala si televiziju. Zašto?

- Nisam zapostavila tu svoju profesiju, jer je ispoljavam i kroz ovaj posao. Najviše volim da pričam sa svojim kolegama glumcima. Razumem pozorište na drugačiji način i osećam odgovornost, pa nikada ne pričam o predstavi koju nisam pogledala. Gluma mi je mnogo pomogla za rad na televiziji. Ovaj medij me je osvojio još kad sam bila klinka. Mi kao tu nešto stvaramo, onda porasteš i shvatiš da je to i velika odgovornost.

Taljatele za Ivon

Iako restoran Pomodoro krase gurmanski meni, ljubazno osoblje je spremno odgovorilo na želju Ivon Jafali za posnim obrokom. Servirali su joj nešto izmenjenu verziju Tagliatelle Arrabiate (taljatele, crni luk, beli luk, paradajz, pelat, patlidžan, ljuta paprika, maslinovo ulje, masline).